

Lovforslagets §§ 1-6 og dets overgang til tredje behandling
 vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om en særlig ydelse til folke-, invalide- og enkepensionister.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 151) findes i tidenden sp. 4616; udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1789).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under et.

Bundvad: Som jeg sagde ved lovforslagets første behandling, ville vi i udvalget interessere os for, om den foreslåede engangsydelse gav pensionisterne tilstrækkelig erstatning for den for meget betalte kildeskat set i forhold til vilkårene, hvis vi havde bevaret de tidligere nedslagsregler, og set i forhold til, at der også skulle ydes erstatning for bortfald af tidligere persontilskud.

Vi må nu konstatere, at når man i skatte- loven forhøjer pensionisternes personfradrag med 3.000 kr., hvad der som bekendt er stillet forslag om, og tilbageregner virkningen af et sådant tillæg til en engangsydelse, vil nogle pensionister — de enlige — ikke opnå fuld erstatning, mens andre — ægteparrene — vil opnå overdækning. En fuldstændig ligelighed i erstatningen vil, så vidt jeg kan se, kun kunne opnås ved i skatteloven at indføre forskellige personfradrag, højere for enlige og lavere for ægtepar, og det vil efter mit skøn ikke være rimeligt; det vil skabe

en masse misforståelser og en masse unødige administration.

Selv om der således ikke er opnået absolut ligelighed, hvilket vi beklager, vil vi dog støtte lovforslaget som en overgangsordning til kildeskattesystemet, og fordi lovforslagets vedtagelse vil betyde, at pensionisterne får udbetalt et engangsbeløb på fra 110 kr. til 1.100 kr., beregnet efter pensionistens samlede indkomst, som erstatning for for meget betalt kildeskat, og de penge vil være velkomne.

Ministeren har lovet at søge udbetalingen fremskyndet, og jeg håber, at det vil lykkes kommunerne at klare opgaven på en rimelig tid. Noget tyder på, at det i nogle kommuner har knebet med pensionsberegningerne ved overgangen til fuld folkepension. Nu kommer dette engangstillæg til, og det ser ud til, at et nyt er på vej på grund af momsforhøjelsen. Det kan godt komme til at knibe for kommunerne at klare de opgaver på en rimelig tid. Jeg håber, det går, for det kan ikke være rimeligt, at det yderligere skal gå ud over pensionisterne, at man ikke allerede fra begyndelsen sætte erstatningerne højt nok.

Ministeren har endvidere lovet, at pensionisterne vil blive nøje orienteret om denne ydelses karakter, så at de bliver klar over, at der er tale om en engangsydelse til dækning af skattestigningen i 1970, og at der fra 1971 ved ændringer i kildeskatteloven gennemføres regler om forhøjelse af personfradraget for pensionisterne som en permanent ordning. Vi mener, at et sådant oplysningsarbejde er meget nødvendigt. Det bliver ellers vanskeligt for den enkelte pensionist at følge med i, hvad der sker omkring hans pension.

På socialdemokratiets vegne skal jeg anbefale lovforslaget med det af ministeren stillede ændringsforslag til vedtagelse.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg skal blot med få ord takke udvalget for dets grundige gennemgang af dette lovforslag, for dets dygtige arbejde, og ikke mindst takke for den tilslutning, der foreligger til lovforslaget, og dermed den forståelse, der har været for, at det ved en overgangsordning ikke har været muligt at opnå en millimeterretfærdighed i alle tilfælde, men at man er enig i hovedsigtet her.

[Socialministeren.]

Jeg kan love, at vi vil henstille til kommunerne, at man over for pensionisterne understreger, at det er en engangsydelse, således at der ikke skabes uberettigede forventninger.

Jeg takker udvalget for arbejdet og for betænkningen.

Hermed sluttede forhandlingen.

§ 1, ændringsforslaget, § 2, således ændret, og §§ 3-5

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om frigørelsesafgift m. v. af fast ejendom.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 118) findes i tidenden, sp. 3135, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1581).

Der var stillet 6 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ove Hansen: Der foreligger her ved anden behandling nogle ændringsforslag, stillet af socialministeren, og jeg vil gerne på mit partis vegne sige, at vi kan tiltræde de stillede ændringsforslag.

Juul-Madsen: Ved første behandling drøftede vi nødvendigheden af at tage højde for,

at en jordsælger ikke kan unddrage sig pligten til at betale frigørelsesafgiften, f. eks. ved at foretage en tilplantning, der ændrer arealets karakter, så det ikke længere falder ind under betegnelsen landbrug. Det er der taget højde for i de foreslåede ændringer i lov om frigørelsesafgift m. v. af fast ejendom, men derudover har vi mellem første og anden behandling drøftet og behandlet en lang række ændringsforslag stillet af den højtærede finansminister.

Det vigtigste af disse er for mig, at se ændringsforslag nr. 5 om indsættelse i loven af en § 19 A, hvor man sørger for, at kommuner, der har købt arealer inden 1. januar 1970, eller privatpersoner, der har købt arealer inden 1. januar 1970, fremover kan få disse arealer overført fra landzone til byzone, såfremt der har foreligget en disponering, der godtgør, at denne foranstaltning er rimelig. Hermed viser man en imødekommenhed, som vil vække glæde i de omegnskommuner, som har disse problemer inde på livet med store arealer, som var disponeret for byggeri el. lign., men som ikke blev overført inden 1. januar 1970, da denne lov om frigørelsesafgift trådte i kraft. Jeg skal derfor hilse med glæde, at finansministeren ved sit ændringsforslag har løst dette problem.

Jeg synes også, det er rigtigt, at man lader byplannævnet være dispensationsmyndighed, således at man undgår en lovtækt, som måske bliver vanskelig at anvende i tilfælde som dette. Det er bedre at lade en kompetent myndighed afgøre, i hvilket omfang § 19 A kan bringes i anvendelse, for så vidt angår arealer af den beskaffenhed, jeg her har omtalt.

Udvalget har modtaget en henvendelse fra Den danske Købstadforening og By-mæssige Kommuner og De samvirkende Kommunalforeninger i Danmark, den går på, at kommunerne har det ønske, at de selv kan beholde hele frigørelsesafgiften for kommunalt ejede ejendomme. Det er jo sådan i henhold til § 17 i loven, at frigørelsesafgiften skal indbetales til en fond, der dirigeres af amtet, og at pengene derefter på særlige vilkår kan gå tilbage til kommunerne. Det er dog kun halvdel af selve provenuet, der skal indbetales til denne fond.

Herom henviser finansministeren til, at